

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé, ve věci

žalobce

GIFF a.s.

Slévárenská 272, Frýdlant nad Ostravicí

zastoupen

JUDr. Karlem Bockem, advokátem

se sídlem Lidická 613, 738 01 Frýdek-Místek

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 464/580/16, 18428/ENV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 464/580/16, 18428/ENV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci uhradit náklady řízení ve výši 9800,- Kč k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci bylo dne 19. 4. 2016 do jeho datové schránky doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 464/580/16, 18428/ENV (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím byl změněn výrok I. rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 17. 12. 2015, č. j. ČIŽP/49/OOO/SR01/1512187.004/15/VRS (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a to tak, že původně žalobci uložená pokuta ve výši 350.000,- Kč byla snížena na pokutu ve výši 270.000,- Kč a dále byla ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí změněna formulace ohledně doby spáchání jednotlivých správních deliktů. Žalobce byl v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí shledán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci v rozhodném znění (dále jen „**ZIP**“). Žalobce žalobou napadá rozhodnutí žalovaného, které považuje za nezákonné z důvodu 1) nesprávného právního posouzení, 2) nepřiměřené výše pokuty, 3) nedostatečně zjištěného skutkového stavu, 4) rozdílnosti v postupu ČIŽP ve skutkově podobných situacích.
2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž tvrdí, že žalobce se prokazatelně dopustil správního deliktu, jak je argumentováno a popsáno v napadeném rozhodnutí.

II.

Řízení před správními orgány a obsah správního spisu

3. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ostrava (dále jen „**ČIŽP**“), coby prvostupňový orgán vydala výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila pokutu 350.000,- Kč dle § 37 odst. 4 ZIP. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že neprovozoval zařízení dle § 16 odst. 1 písm. a) ZIP v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, a to tím, že provozoval zařízení v rozporu s provozním řádem „Provozní řád pro Slévárna“, č. 35467/2014/I, ze srpna 2013 (dále jen „**provozní řád Slévárna**“), který byl uložen k plnění bodem 14 písm. a) výroku rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, č. j. MSK 35467/2014, ze dne 26. 6. 2014 (dále jen „**rozhodnutí KÚMK**“). ČIŽP spatřovala rozpor s provozním řádem Slévárna v tom, že:
 - 1) Pod látkovým filtrem BMD GARANT zdroje č. 103 Elektrické indukční pece č. 3 a 4 (dále jen „**zdroj č. 103**“) a kolem big-bagu látkového filtru č. 008 Cipres zdroje č. 401 Vytloukáč rošt FBO, Strojní brusky a brouscí stoly a 2x zásobník písku jadrových strojů (dále jen „**zdroj č. 401**“) nebyl na obslužných plochách příslušejících zdrojům č. 103 a 401 a jejich odlučovacím zařízením udržován čistý povrch bez nánosů prachu v souladu s pátou odrážkou „Podmínky provozu stacionárního zdroje“ odst. 12 provozního řádu Slévárna.

- 2) Nebyl zajištěn řádný provoz zařízení pro měření tlakové ztráty (U-manometru) látkového filtru č. 008 Cipres zdroje č. 401 v souladu s šestou odrážkou „Podmínky provozu stacionárního zdroje“ odst. 12 provozního řádu Slévárna.
- 3) Na přírubách kalhotového kusu a na krytu šnekového dopravníku látkového filtru BMD GARANT zdroje č. 103 nebyly udržovány povrchy odlučovacího zařízení bez nánosů prachu a nebylo prováděno jejich pravidelné čištění se záznamy v provozní evidenci zdroje č. 103 v souladu s osmou odrážkou „Podmínky provozu stacionárního zdroje“ odst. 12 provozního řádu Slévárna.
- 4) Nebyly vedeny v provozní evidenci zdroje č. 103 záznamy výsledků kontrol odsávacího traktu pro odlučování EIP 3 a 4 v souladu s první, druhou a třetí odrážkou odst. 15.1 písm. a) provozního řádu Slévárna.
- 5) Nebyly vedeny v provozní evidenci zdroje č. 401 záznamy výsledků kontrol odsávacího traktu související technologie, tj. zdroje č. 401, v souladu s první a druhou odrážkou odst. 15.1 písm. b) a zápisy hodnot tlakové ztráty odlučovacího zařízení v souladu s čtvrtou odrážkou odst. 15.1 písm. b) provozního řádu Slévárna.
4. Dne 26. 8. 2015 zahájila ČIŽP dle ZIP kontrolu stacionárních zdrojů žalobce, která byla zaměřena na dodržování podmínek ochrany ovzduší uložených integrovaným povolením pro zařízení „Slévárna“. Kontrola byla ukončena dne 27. 8. 2015 a byl z ní vyhotoven protokol o kontrole, č. j. ČIŽP/49/000/1512187.001/15/VRS, ze dne 27. 8. 2015 (dále jen „**protokol o kontrole**“).
5. Žalobce využil práva podat námitky ve stanovené lhůtě a přiložil fotodokumentaci dokládající odstranění části nedostatků zjištěných při kontrole. Odstranění nedostatků týkající se vedení provozní evidence v rozsahu podmínek provozního řádu Slévárna nebylo doloženo. Porušení povinností dle provozního řádu Slévárna zjištěných u zdrojů č. 103 a 401 v rámci kontroly dne 26. 8. 2015 provozovatel v dopisu ze dne 11. 9. 2015 nezpochybnil, ani nevyvrátil.
6. Správní řízení ve věci správního deliktu dle § 37 odst. 4 ZIP zahájila ČIŽP v souladu s ustanovením § 46 správního řádu dopisem, č. j. ČIŽP/49/000/SR01/1512187.002/15/VRS, ze dne 26. 10. 2015 a současně s oznámením o zahájení správního řízení stanovila žalobci termín dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), během kterého se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Oznámení o zahájení správního řízení bylo doručeno účastníkovi řízení dne 27. 10. 2015. Účastník řízení stanovený termín využil a k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26. 10. 2015 se vyjádřil prostřednictvím zmocněné osoby dopisem ze dne 9. 11. 2015.
7. O spáchání správního deliktu pak bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím, jak bylo popsáno výše.
8. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal k žalovanému, který rozhodnutí ČIŽP *de facto* potvrdil, nicméně korigoval výši uložené pokuty a upravil výrok týkající se doby spáchání správních deliktů (viz výše).

III.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce se žalobou ze dne 14. 6. 2016 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá napadenému rozhodnutí jeho údajnou nezákonnost, vady předcházejícího řízení a překročení meze správního uvážení. Celkem žalovaný systematicky vymezil čtyři žalobní námitky.
10. Žalobce vytýká žalovanému především nesprávnou právní kvalifikaci jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Žalobce již ve svém podaném odvolání vytýkal ČIŽP, že zahájila řízení a dále jej vedla za správní delikt podle ustanovení § 37 odst. 4 ZIP, ačkoliv toto ustanovení nedopadá na zjištěný skutkový stav věci, o čemž svědčí již samotná argumentace ČIŽP obsažená jak v napadeném rozhodnutí, tak v samotném oznámení o zahájení správního řízení. Pokud ČIŽP už zahájila správní řízení o uložení pokuty, měla tak učinit s odkazem na porušení § 37 odst. 1 písm. g) ZIP v návaznosti na ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) ZIP, a to minimálně ve vztahu k bodu 2.
11. Ve svém důsledku tato nezákonnost vedla k ukrácení práv žalobce. Rozpětí výše pokut totiž v takovém případě se dle § 37 odst. 6 ZIP výrazně liší a žalobce je přesvědčen, že pokud se dopustil správního deliktu, měl být sankcionován v souladu s § 37 odst. 6 písm. a) ZIP, tj. do 2.000.000,- Kč, a nikoliv v rozsahu dle písm. b), tj. do 10.000.000,-Kč. Tato skutečnost platí o to více, pokud žalovaná hodnotí při stanovení výše pokuty jako jednání dle bodu 2 napadeného rozhodnutí. Žalobce tak vytýká žalovanému, že neindividualizoval dostatečně jednotlivé body, kterých se měl žalobce dopustit a posuzoval je „en bloc“ paušálně jako celek. Pokud tedy ČIŽP a následně i žalovaný dospěli k závěru, že „nebyla přijata opatření k zajištění nápravy stavu způsobeného porušení podmínek provozu“, musí vést řízení podle odstavce § 37 odst. 1 písm. g), a nikoliv podle ustanovení § 37 odst. 4 ZIP.
12. Naopak zcela kladně hodnotí žalobce posouzení žalovaného v rámci hlediska délky trvání protiprávního stavu. Žalobce však v této souvislosti vytýká žalované, že toto hledisko dostatečně nezohlednila při stanovení výše sankce ukládané za správní delikt. V této souvislosti měla žalovaná vzít v úvahu rovněž závěry předchozí kontroly, tj. kontroly ze dne 27. 6. 2014, kde jako na závěr kontrolního zjištění ČIŽP uvádí, že neshledala porušení podmínek vyplývajících ze zákona o ochraně ovzduší a podmínek integrovaného povolení týkající se ochrany ovzduší.
13. Druhá žalobní námitka brojí proti výši pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou.
14. Žalobce vytýká ČIŽP i žalované tu skutečnost, že při stanovení výše pokuty nepřihlédly ke třem zásadním kritériím stanoveným pro určení výše sankce, případně přihlédly ke kritériím na základě nesprávných zjištění.
15. ČIŽP konstatuje, že „považuje a hodnotí správní delikt jako významný“ z pohledu nastavení podmínek pro provoz zdrojů č. 103 a 401. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno: „Tím, že je toto jednání zákonem o IP sankcionováno, znamená, že jako takové vyvolává jistou společenskou nebezpečnost, přičemž ohrožení životního prostředí je tak zesíleno (...) Již samotná skutečnost, že účastník řízení nedodrží ustanovení zákona o integrované prevenci, vyvolává nebezpečí škodlivého následku, tedy možnost ohrožení životního prostředí.“ Dle žalobce se tato citace ČIŽP dá vyložit pouze tak, že prakticky jakékoliv porušení ZIP zakládá po subjektivní stránce správního deliktu významné porušení povinností a musí se odrazit do

výše sankce, která nemůže být nízká. Toto hodnocení s poukazem na porušení zákona jako celku žalobce striktně odmítá. Správní orgán má hodnotit význam správního deliktu s ohledem na zákonem daná kritéria a ne s odkazem na to, že porušení zákona, pokud je stíženo sankcí, je vždy závažné. Takovéto úvahy zakládají nepřezkoumatelnost rozhodnutí o uložení sankce, neboť zde se správní orgán odchyluje od institutu správního uvážení a přiklání se k subjektivní ideologii osoby, která rozhodnutí vydala – takovéto rozhodnutí pak nutně musí obsahovat prvky libovůle. Žalobce k tomu dále uvádí, že žalovaný mu dal za pravdu, když uvedl, že *„používání takových frází v části odůvodnění výše pokuty může skutečně vyvolat dojem o snaze inspekce bez náležité správní úvahy stanovit vyšší pokutu v rámci rozmezí stanoveného zákonem“*, ovšem dále uvádí, že se jedná jen o několik vět, které jsou součástí rozsáhlé argumentace. Žalovaný tak dle žalobce bagatelizoval evidentní projev libovůle ze strany ČIŽP, který je obsažen v odvoláním napadeném rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že z uvedeného důvodu je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

16. K otázce hodnocení závažnosti správního deliktu pak žalobce uvádí, že ČIŽP nepostupovala správně, když v rozporu s § 20b odst. 8 ZIP neprovedla opakovanou kontrolu na místě, když předtím konstatovala, že daná porušení jsou závažného charakteru. Žalobce z daného argumentem *a contrario* dovozuje, že vytýkaná porušení nemohla představovat závažné porušení integrovaného povolení.
17. Třetí žalobní námitka směřuje proti údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nevypořádání se s žalobcem navrhnutými důkazy.
18. Žalobce v rámci prokázání snahy vyvinout maximální úsilí, které bylo možno od žalobce požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti, považoval za důležité demonstrovat průběh řízení o žádosti o změnu integrovaného povolení a nabízel žalovanému chronologický exkurz, který „dokonale“ prezentoval postup ČIŽP a jmenovitě osoby Ing. Š. Ten dle mínění žalobce jednak jako pracovník ČIŽP vydal prvostupňové rozhodnutí a jednak vstupoval do procesu vydání změny integrovaného povolení. Z uvedeného přehledu je dle žalobce zřejmé, že Ing. Š. sabotuje zavedení nejmodernějších technologií přispívajících ke snižování zátěže na životní prostředí a na straně druhé sankcionuje odvolatele za možný vznik škodlivého následku pro životní prostředí. Z výše uvedeného je patrná zaujatost této úřední osoby vůči žalobci. Žalobce tak navrhnul jako důkaz spisový materiál KÚMK týkající se vydání předmětného integrovaného povolení.
19. Žalobce tvrdí, že žalovaný si tento spis jako důkaz nejenže nepřipojil, ale ani se v napadeném rozhodnutí s tímto důkazním návrhem nevypořádal, pouze se omezil na stručné konstatování, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nebylo třeba v odvolacím řízení aplikovat, neboť se další důkazy neprováděly. Rozhodnutí je tak stíženo vadou nedostatečně skutkově zjištěného stavu, spolu s procesním pochybením ve formě tzv. opomenutého důkazu. Obě skutečnosti dle názoru žalobce zakládají nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Čtvrtá žalobní námitka vytýká ČIŽP i žalovanému odlišný postup ve skutkově podobných případech. Žaloba uvádí, že výše udělené pokuty ve vztahu ke všem skutečnostem a důkazům se výrazně odlišuje od podobných případů posuzovaných ČIŽP a je nepřiměřeně vyšší. O důvodnosti této námitky má svědčit judikatura zejména Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 5 As 201/2014, nebo č. j. 7 As 34/2013 – 30).
21. Dále pak žaloba uvádí tiskové zprávy publikované na webu ČIŽP, v nichž jsou shrnuty jiné případy uložených sankcí na úseku ochrany životního prostředí. Z těchto uložených

pokut vyplývá, že ačkoliv v daných případech došlo přímo k ohrožení a poškození životního prostředí, uložené pokuty jsou řádově nižší než pokuta uložená ČIŽP a následně moderovaná žalovaným.

22. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 8. 9. 2016, ve kterém vyjadřuje názor, že žaloba je nedůvodná a že trvá na zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný obecně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl k jednotlivým žalobním bodům následující.
23. K první námitce (nesprávného právního posouzení věci) žalovaný uvádí, že tato byla vypořádána již v napadeném rozhodnutí. Žalobce přijal opatření, které v daném případě nefunkčního měření tlakové ztráty u předmětného látkového filtru zajistí v nejkratší možné době nápravu stavu způsobeného porušením závazné podmínky provozu [viz povinnost dle § 16 odst. 1 písm. e) ZIP], až na základě zjištění tohoto porušení. Přitom, aby mohlo být použito pro klasifikaci tohoto správního deliktu ustanovení § 37 odst. 1 písm. g) ZIP, muselo by zjištění, že došlo k porušení této podmínky provozu být učiněno samotným provozovatelem zařízení – žalobcem. Jelikož si však žalobce v době kontroly inspekce (podle zdokumentovaného stavu měřiče tlakové ztráty muselo jít o jeho dlouhodobější nefunkčnost) porušení této podmínky provozu neuvědomoval (nevěděl o něm), nemohl ani přijmout příslušná opatření k nápravě stavu dle tohoto ustanovení a nemohlo se tak jednat z jeho strany o správní delikt dle § 37 odst. 1 písm. g) ZIP.
24. Ohledně námitky nedostatečného zohlednění zkrácení délky trvání protiprávního stavu (správního deliktu) dle bodu 3) prvostupňového rozhodnutí na výši uložené pokuty žalovaný uvádí, že se k této skutečnosti vyjádřil s tím, že závěry protokolu ze dne 27. 6. 2014 nemají v tomto ohledu žádný vliv na výši uložené pokuty.
25. K druhé námitce o nepřiměřené výši pokuty žalovaný potvrdil tvrzení žalobce ohledně nevhodnosti vyjádření ČIŽP. Žalovaný neshledal po vytknutí těchto pochybení prvostupňové rozhodnutí jako celek nepřezkoumatelným a neměl v žádném případě snahu záležitost bagatelizovat. O tom dle něj svědčí i doplnění hodnocení důkazů a argumentů žalovaným v rámci vypořádání námitek žalobce vyplývajících z jeho odvolání v odůvodnění napadeného rozhodnutí k jednotlivým kritériím stanovení výše sankce. Svou správní úvahu o korekci výše uvedené pokuty pak zakončil konstatováním, že: *„Na základě uvedeného a s přihlédnutím k jednotlivým kritériím dle § 38 odst. 2 ZIP pro stanovení výše pokuty, k nimž je správní orgán povinen přihlédnout, zejména s přihlédnutím k uskutečněnému zásadnímu omezení délky trvání správního deliktu dle výroku I. bodu 3. rozhodnutí inspekce, ministerstvo dospělo k celkovému snížení výše uložené pokuty oproti výši pokuty v rozhodnutí inspekce o 80 000,- Kč.“*
26. Pokud se týká namítaného neprovedení opakované kontroly na místě inspekci do 6 měsíců od uskutečnění kontroly, kterou bylo zjištěno závažné porušení závazných podmínek provozu, ministerstvo připouští, že se jedná ze strany ČIŽP o porušení ustanovení § 20b odst. 8 ZIP. Uvedená lhůta má však pořádkový charakter a neprovedení následné kontroly v této lhůtě nemá za následek poškození práv žalobce, a to ani ve vztahu ke stanovení výše uložené pokuty, jak namítá žalobce argumentem *a contrario*. V rámci dozorové činnosti nad výkonem státní správy na úseku integrované prevence bylo ministerstvem toto porušení ZIP s inspekci projednáno.
27. Ke třetí námitce ohledně podjatosti Ing. Š. žalovaný uvádí, že ji shledává nedůvodnou, neboť výše uvedeného řízení je vedeno jiným orgánem (KÚMK), ve zcela odlišné věci a nemá

tudíž žádný vliv na řízení o správním deliktu. Tento argument také stojí za neprovedením navrhovaného důkazu správním spisem KÚMK ve věci vydání integrovaného povolení. Žalovaný dále dodává, že v případě, že měl účastník za to, že inspektor ČIŽP je úřední osobou, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkovi řízení nebo jeho zástupci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti, mohl tuto námitku ve smyslu § 14 správního řádu namítnout ihned, jakmile se o ní dozvěděl. Je rovněž nutné zdůraznit, že tento institut mohl účastník řízení aplikovat jak v řízení o správním deliktu, tak v řízení o změně integrovaného povolení.

28. Ohledně čtvrté žalobní námítky nemá žalovaný za to, že by se výše uložené pokuty v daném případě po změně provedené napadeným rozhodnutím výrazně odlišovala od obdobných případů. Žalobce na podporu svého tvrzení o „různosti rozhodování ČIŽP a ministerstva“ uvádí šest příkladů uložených pokut, na nichž se snaží tuto nejednotnost demonstrovat. Žalovaný k tomu uvádí, že z žalobcem předloženého seznamu se týká stejného správního deliktu toliko jediný případ, a to pokuta uložená společnosti Z-Group Steel Holding, a.s., ve výši 250.000,- Kč, která byla v odvolacím řízení snížena na 150.000,- Kč.
29. Žalovaný konstatuje, že v projednávaném případě byla pokuta snížena z 350.000,- Kč na 270.000,- Kč. Výše výsledné pokuty činí 2,7 % zákonem stanoveného rozmezí. Ministerstvo je toho názoru, že při stanovení výše sankce je vždy nutno zkoumat i konkrétní okolnosti daného jednání a následně odůvodnit, které a jakým způsobem se na určení konečné hodnoty výše uložené sankce podílí. Není tudíž možné bez dalšího, byť se jedná o spáchání stejné, v ZIP dosti obecně a široce definované, skutkové podstaty správního deliktu jako v projednávaném případě, jednoznačně stanovit, že se jedná o stejné případy. V projednávaném případě je výsledná výše uložené sankce poněkud vyšší než v případě namítaném žalobcem, což však odpovídá konkrétním okolnostem stavu životního prostředí v místech spáchání správního deliktu. V projednávaném případě umístění předmětných zdrojů znečišťování ovzduší v aglomeraci Ostrava/Karviná/Frýdek-Místek jde o nejzatíženější region z hlediska kvality ovzduší, a to nejen v rámci ČR. Důvodnost rozdílu ve výši uložené sankce je tedy jednoznačně dána, a to aniž by nutně muselo jít o porušení zásady dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.
30. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce ze dne 25. 10. 2016. Žalobce v ní doplňuje svou argumentaci ohledně nepřiměřenosti výše pokuty v porovnání s jinými případy, v nichž ČIŽP pokutovala subjekty za porušení předpisů v oblasti ochrany životního prostředí. Žalobce uvádí, že poukázání žalovaného na to, že uložená pokuta dosahuje „pouze“ 2,7 % stanoveného zákonného rozmezí, není případná, neboť hlavní kritéria pro stanovení (ne)přiměřenosti pokuty jsou jiná. Dále nesouhlasí s argumentací žalovaného, že v daném případě bylo na místě udělit přísnější trest (vyšší pokutu) než v jiných případech, neboť ke spáchání došlo v průmyslové oblasti Ostrava/Karviná/Frýdek-Místek. Takový argument považuje žalobce za lichý, neboť stejně tak lze opačně argumentovat, že zásah do životního prostředí je o to horší v oblasti, kde znečištění není prakticky žádné, oproti v oblasti, která již znečištěním trpí. Uvedené závěry považuje žalobce za rozporné se zásadou rovnosti.
31. Dále pak žalobce uvádí, že uložená sankce je v porovnání s jinými případy rozhodovanými ČIŽP, nepřiměřeně vysoká. Jako příklad uvádí pokutu 250.000,- Kč v případě, kdy okolí zdroje znečištění bylo pokryto silnou vrstvou prachu, a dále případ kdy ČIŽP uložila

pokutu ve výši 350.000,- Kč za navezení 2000 tun odpadu na lesní pozemek. V porovnání s projednávaným případem, které neznamenal žádný faktický zásah do životního prostředí, je proto dle žalobce výše uložené pokuty nespravedlivá.

IV. Posouzení žaloby

32. Žaloba byla Městskému soudu doručena 16. 6. 2016, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
33. Žaloba je důvodná.
34. Městský soud při svém posouzení vycházel zejména z následujících zákonných ustanovení.
35. Dle § 16 odst. 1 písm. a) ZIP je provozovateli zařízení uložena povinnost provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle zákona o integrované prevenci, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
36. Dle § 16 odst. 1 písm. e) ZIP je provozovateli zařízení uložena povinnost v případě porušení závazných podmínek provozu neprodleně přijmout opatření, která zajistí v nejkratší možné době nápravu stavu způsobeného porušením těchto podmínek.
37. Dle § 37 odst. 1 písm. g) ZIP se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že nepřijme opatření k zajištění nápravy stavu způsobeného porušením závazných podmínek provozu podle § 16 odst. 1 písm. e) ZIP.
38. Dle § 37 odst. 4 ZIP se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
39. Z podání stran městský soud učinil závěr, že mezi stranami není sporu ohledně skutkových nálezů učiněných ČIŽP v rámci kontrolovaného zařízení, nicméně panuje mezi nimi spor o právní klasifikaci těchto skutkových závěrů.
40. Co se týče první námitky žaloby – nesprávné právní posouzení věci – městský soud dospěl k závěru, že není důvodná. S ohledem na skutečnost, že žalobce prokazatelně podle kontrolních zjištění porušil podmínky stanovené pro provozování zařízení, porušil tímto svou povinnost dle § 16 odst. 1 písm. a) ZIP, čímž se dopustil správního deliktu ve smyslu § 37 odst. 4 ZIP. Argumentace ohledně nutnosti aplikace § 37 odst. 1 písm. g) ZIP je dle městského soudu nepřipadná, protože, jak správně podotknul žalovaný, skutková podstata tohoto správního deliktu dopadá na odlišné jednání. Dle § 37 odst. 1 písm. g) ZIP se subjekt dopustí správního deliktu tím, že nepřijme opatření k zajištění nápravy stavu způsobeného porušením závazných podmínek provozu podle § 16 odst. 1 písm. e) ZIP. Dle § 16 odst. 1 písm. e) ZIP musí provozovatel zařízení „v případě porušení závazných

podmínek provozu neprodleně přijmout opatření, která zajistí v nejkratší možné době nápravu stavu způsobeného porušením těchto podmínek“. Dle citované úpravy je zjevné, že povinnost provozovatele zařízení spočívá v neprodleném přijímání opatření ke zjednání nápravy, a to z vlastní iniciativy provozovatele zařízení. Jelikož se ale žalobce o svém porušení závazných podmínek provozu dozvěděl až na základě protokolu o kontrole vyhotoveném ČIŽP, mohl se správního deliktu dle § 37 odst. 1 písm. g) ZIP dopustit nejdříve až poté, co mu byl tento protokol doručen. Pokud by ani následně nepřijal potřebná opatření, nepochybně by naplnil také tuto skutkovou podstatu. V daném případě je ale rozhodné, že této situaci nebyl schopen předejít tím, že provozoval předmětná zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem Slévárna, čímž naplnil skutkovou podstatu § 37 odst. 4 ZIP.

41. Co se týče prohlášení žalobce, že žalovaný nevzal do úvahy závěry předchozí kontroly, městský soud taktéž souhlasí s žalovaným, že tyto závěry k řešenému případu nemají žádnou souvislost.
42. Druhou žalobní námitku městský soud taktéž neshledal jako důvodnou. Žalobce jí brojí proti vyjádření ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí: *„Tím, že je toto jednání zákonem o IP sankcionováno, znamená, že jako takové vyvolává jistou společenskou nebezpečnost, přičemž ohrožení životního prostředí je tak zesíleno (...) Již samotná skutečnost, že účastník řízení nedodržuje ustanovení zákona o integrované prevenci, vyvolává nebezpečí škodlivého následku, tedy možnost ohrožení životního prostředí.“* Dle žalobce se tato citace ČIŽP dá vyložit pouze tak, že prakticky jakékoliv porušení ZIP zakládá po subjektivní stránce správního deliktu významné porušení povinností a musí se odrazit do výše sankce, která nemůže být nízká. Toto hodnocení s poukazem na porušení zákona jako celku žalobce striktně odmítá.
43. Městský soud souhlasí s žalovaným i žalobcem, že část uvedené citace není vhodná v rámci odůvodnění správního rozhodnutí a ČIŽP se jí měla vyvarovat. Na druhou stranu lze přisvědčit žalovanému, že daná citace je vytržena z kontextu jinak přezkoumatelného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že ČIŽP neuvažovala ani nepostupovala způsobem, jaký by se mohl z uvedené citace nabízet. Lze tedy shrnout, že se ČIŽP dopustila v tomto ohledu nezákonnosti, nicméně ta sama o sobě nemůže založit nezákonnost celého rozhodnutí.
44. Městský soud dále souhlasí s žalobcem, že pokud ČIŽP považovala delikt za závažný, měla postupovat ve smyslu § 20b odst. 8 ZIP a provést do šesti měsíců opakovanou kontrolu. Tím se nepochybně dopustila porušení ZIP, nicméně tato skutečnost nemůže mít vliv na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, resp. prvostupňovém rozhodnutí.
45. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevypořádání se s žalobcem navrženými důkazy taktéž není v očích městského soudu důvodná. Žalobce uvádí, že inspektor ČIŽP Ing. Š. je vůči němu zaujatý, neboť vstupoval do procesu vydání změny integrovaného povolení a zároveň byl úřední osobou rozhodující o projednávaném deliktu.
46. I v tomto případě musí dát městský soud za pravdu žalovanému, neboť pokud žalobce choval pochybnosti o podjatosti Ing. Š. (nerozhodné je z jakého důvodu), měl postupovat ve smyslu § 14 správního řádu, a to ve chvíli, kdy se o ní dozvěděl (§ 14 odst. 3 správního řádu). Pokud tuto námitku neuplatnil v řízení před ČIŽP, kdy nepochybně vyšla najevo, nelze tuto skutečnost následně namítat.
47. Městský soud se konečně zabýval také námitkou odlišného postupu správních orgánů ve skutkově obdobných případech. Tuto námitku shledal jako jedinou důvodnou.

48. Jednou ze stěžejních zásad činnosti správních orgánů je požadavek, aby při jejich činnosti nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů (zejm. § 2 odst. 4 správního řádu a navazující četná judikatura správních soudů a Ústavního soudu). V hodnoceném případě městský soud dospěl k závěru, že výše uložené pokuty byla ze strany orgánů obou stupňů zjevně odlišná od podobných případů, kterými se ČIŽP (resp. žalovaný) zabývala.
49. Žalobce namítá, že výše pokuty je vyšší než ve skutkově podobných případech, přičemž v rámci žaloby i svého doplnění k žalobě uvádí několik odkazů na tiskové zprávy ČIŽP publikované na jejím webu. Žalovaný namítá, že s výjimkou jednoho případu jsou všechny skutkově natolik odlišné, že srovnání s nimi nemůže mít vypovídací hodnotu. Žalovaný uznává, že stejného správního deliktu se týká toliko jediný případ, a to pokuta uložená společnosti Z-Group Steel Holding, a.s., ve výši 250.000,- Kč, která byla v odvolacím řízení snížena na 150.000,- Kč. Rozdílnost v přístupu mezi tímto případem a případem žalobce je pak dle žalovaného jednoznačně dána. Dle jeho názoru to odpovídá konkrétním okolnostem stavu životního prostředí v místech spáchání správního deliktu. V projednávaném případě umístění předmětných zdrojů znečišťování ovzduší v aglomeraci Ostrava/Karviná/Frydek-Místek jde o nejzatíženější region z hlediska kvality ovzduší, a to nejen v rámci ČR.
50. S touto argumentací žalovaného se městský soud neztotožnil. Městskému soudu nepřisluší předjímat, jaká konkrétní výše pokuty by měla být v řešeném případě adekvátní, neboť by tím *de facto* vyloučil další možný soudní přezkum, nicméně nelze akceptovat argumentaci žalovaného, že uložení dvojnásobné pokuty je dostatečně odůvodněno lokalitou, kde se zařízení nachází. Skutečnost, že provozované zařízení se nachází v silně průmyslové oblasti, kde dochází k nadprůměrnému znečištění ovzduší, nemůže sloužit jako kritérium pro výši pokuty. Jde o nepřezkoumatelné kritérium, neboť jak správně podotknul žalobce, stejnou logikou by šlo odůvodnit zvýšenou pokutu v případě, že by šlo o oblast znečištěnou minimálně. Obdobně „flexibilně“ by šlo argumentovat prakticky v jakémkoliv případě, přičemž by se otevíral prostor pro libovůli správních orgánů. Z tohoto důvodu je nutné takové kritérium odmítnout.
51. Městský soud rovněž nemohl přistoupit k moderaci výše uloženého trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť již samotná výše pokuty byla určena na základě nezákonného postupu.
52. Úkolem žalovaného tak v dalším řízení bude znovu rozhodnout o výši udělené pokuty v souladu se shora uvedeným názorem městského soudu a veškerými zákonnými požadavky kladenými na správní orgány při rozhodování o výši pokuty.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě,

jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhrady nákladů právního zastoupení ve výši 6.800,- Kč bez DPH, neboť právní zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH, a tato skutečnost nevyplýnula ani z online registru plátců DPH provozovaným Ministerstvem financí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu